

Ότι ο Scorsese είναι σπουδαίος κινηματογραφικός μάστορας δεν αποτελεί ειδήση. Ότι ο di Caprio έχει στο ενεργητικό του σημαντικές ερμηνείες δεν επιδέχεται αμφισβητήσεις. Ότι οι συνεργασίες που είχαν μεταξύ τους στο παρελθόν (Gangs of new York 2002, The Aviator 2004, The Departed 2006) ήταν άρτιες δημιουργίες είναι γεγονός. Ότι όλες αυτές οι παραγωγές προχώρησαν και εμπορικά καλά (193, 213, 289 εκατομ. \$ εισπράξεις) είναι ομολογημένο, όπως και τα κέρδη τους καθότι οι προϋπολογισμοί τους ήταν αντίστοιχα 97, 110, 90 που σημαίνει ότι ξεπέρασαν τα 400 (!) εκατομ. \$ κέρδη και οι τρεις.

Αναμενόμενο λοιπόν ότι και το shutter island θα ήταν επιτυχία και θα πήγαινε καλά εισπρακτικά. Έτσι με «μόλις» 80 εκατ. \$ προϋπολογισμό έχει ήδη εισπράξει σε παγκόσμια κλίμακα 246 προσφέροντας στους παραγωγούς κέρδη 166 εκ. \$, παρά το γεγονός ότι μετατέθηκε η πρεμιέρα του από τον Οκτώβριο του 2009 στο Φεβρουάριο του 2010. Αυτά σε ότι αφορά τα νούμερα της βιομηχανίας του θεάματος. Σε ότι έχει να κάνει με το καλλιτεχνικό κομμάτι απολαμβάνουμε άλλη μια δουλειά με ξεχωριστούς συντελεστές.

Είναι μια σκοτεινή, υποβλητική, απαισιόδοξη ταινία που υπογραμμίζει τα αδιέξοδα, πραγματεύεται τις λεπτές ισορροπίες ανάμεσα στη λογική και τον παραλογισμό, θέτει τα θέματα εξουσίας. Βρισκόμαστε στα μέσα της δεκαετίας του '50, αλλά το κουβάρι της ιστορίας του ταραγμένου μυαλού του πρωταγωνιστή ξεκινά πίσω από τα χρόνια του δεύτερου μεγάλου πολέμου, από τις φρικαλέες εικόνες των στρατοπέδων εξόντωσης.

Εκείνα τα γεγονότα που άρχισαν σιγά – σιγά να τον αποκολλούν από την πραγματικότητα, από τη λογική, την καθημερινότητα. Ένα κομμάτι του Mahler, τα σκελετωμένα πτώματα, η λογική που χάνεται, η βία που περισσεύει. Χρειάζονται κι' άλλα;

Η υπόθεση κορυφώνεται απρόβλεπτα είναι η αλήθεια στο τέλος, με τη αγωνία, το απρόσμενο αλλά και το απαισιόδοξο που χαρακτηρίζει τους ξεχωριστούς δημιουργούς. Μαζί με τον πρωταγωνιστή ξεχωρίζουν οι εξαιρετες ερμηνείες των

Ben
Kingsley

,
Mark
Ruffalo
και
Max
von
Sydoff